ЛІТУН У ПЕКЛІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Чого це він з казана в казан бігає!
— Так це ж літун. Тепліше місце вибирає.

перець

№ 18 (772). РІК ВИДАННЯ 41 Ціна 10 коп. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1967

Телеграфне агентство Перця

СУМНА ЗВІСТКА

РОКИТНЕ Київської області. (ТАП). Сюди, в недобудовану лікарню, доставлено важко хворого на обіцянки керуючого трестом «Білоцерківсільбуд» т. Власова. Діагноз показав, що т. Власов хворіє цим недугом ще з 1963 р., тобто ще відтоді, як його трест заклав перший камінь нової лікарні. Хвороба дуже запущена. Хворого щодня піднімають на недобудовану водонапірну башту, опускають у незакінчений протипожежний резервуар, але наслідків лікування не видно. Обіцяє, як обіцяв.

Є ЩЕ ОДИН РЕКОРД!

КРИВИЙ РІГ. (ТАП). Громадянин Фаренюк М. І. одержав листа, надісланого з села Данилівки Миколаївської області 15 травня. Лист шукав адресата два з гаком місяці.

Це, безумовно, поки що неперевершене досягнення працівників зв'язку, що стало можливим тільки завдяки наявності новітніх засобів транспорту і сигналізації. У часи трійок та ямщиків про такі рекорди ніхто і мріяти не смів.

ПАЛКИ У КОЛЕСА

ЗАПОРІЗЬКА обл. (ТАП). Працівники Токмацької шляхоексплуатаційної дільниці № 716 успішно розпочали чергову кампанію дорожніх пригод. Вони масовим порядком встромляють палки в колеса всім видам транспорту, який курсує через с. Новобогданівку Мелітопольського району.

Найбільше палок дістається машинам, які возять зерно на хлібоприймальний пункт по геть розбитій дорозі.

А от на долю керівників шляхоексплуатаційної дільниці № 716 палок не вистачає.

ТУТ ГАРТУЮТЬСЯ НЕРВИ

ОХТИРКА Сумської області. (ТАП). Перші півгодини громадянин стояв спокійно. Тоді почав нетерпляче тупцювати на місці. Через годину він нервово рив землю черевиком. Через дві — вибіг на середину вулиці і завив.

— Новачок,— співчутливо зауважив один з присутніх.

— Колись і я таке робив,— відказав другий.— А тепер лають мене на роботі за запізнення — не реагую. Сердиться дружина, що, замість шостої, приходжу додому о дванадцятій, — мовчу. Що то значить — загартовані нерви!..

Це відбувалося на автобусній зупинці, де четверту годину чекали автобуса «Парк—Гай Шевченка». Як і завжди, автобус запізнювався.

НОВИНКА НАУКИ І ТЕХНІКИ

Наукову працю на тему «Просвічування грудної клітини за допомогою каганця» готує начальник Жмеринської РЕС (Вінницька область) т. Котельников. Усі досліди, пов'язані з розробкою цієї теми, т. Котельников проводить у Маньківському дитячому туберкулезному санаторії, якого він спеціально, в наукових цілях, на денний час відключає від лінії електропостачання і позбавляє можливості користуватися рентгенапаратурою.

Результати наукових досліджень т. Котельникова будуть найближчим часом опубліковані у нашому журналі в розділі «Дали перцю!».

Полтавські пасербиці

Коли ми кажемо Полтавщина, перед нашими очима постають не тільки гречані галушки та неспесива Наталка-Полтавка, не тільки Кремгес та нафтові вишки, а й опішнянські куманці, глечики, барильця та решетилівські рушники, гаптовані сорочки. Хто їх не знає? Вироби полтавських умільців відомі не тільки на Україні, не тільки в усьому Союзі! З ними близько знайомі Данія і Голландія, Канада і Франція, США і Японія. Вони милували око на Брюссельській всесвітній виставці, захоплюються ними зараз і на «Експо-67» в Монреалі...

Так от, начувшись про чудесних полтавських митців, вирішили ми ще й на власні очі подивитись, як воно оті чудеса виробляються, бо ж недарма кажуть, що краще один раз побачити, ніж сто разів почути.

МОТУЗКА ЦАРЯ ГОРОХА

Тепер настали такі часи, що драбинчастий віз користується далеко меншою популярністю, ніж, скажімо, тепловоз чи літак з турбореактивним двигуном. Скрізь нова техніка владно заявляє про себе. Скрізь, тільки не на фабриках художніх виробів.

У Решетилівці збудували нову фабрику. Стоїть вона край селища, як писанка. На одному поверсі ткацький цех, на другому килимарський. І от в модерні корпуси, що пахли ще свіжою фарбою, поставили старезні прапрадідівські верстати з усім комплектом коників, песиків та мотузів, які б скоріше пригодилися для експонування в краєзнавчому музеї. Дивишся на те устаткування і тільки плечима знизуєш — як це решетилівські умільці примудряються виробляти на ньому такі красиві речі.

Нова техніка входить в усі галузі промисловості, в тому числі і в ткацьку і в швейну. Тільки щось минає вона подвір'я і решетилівців, і Полтавської фабрики художніх виробів ім. Лесі Українки, і Опішнянської ім. Крупської. Тут і досі стоять зв'язані мотузнами «конструкції», і їх сминають за мотузку, як сминали ще за царя Гороха.

МАРКІЗЕТ, МАДЕПОЛАМ...

Колись писав поет про одне підприємство художнього промислу, де вишивальниці маркізет та мадеполам вишивали з тривогою пополам. Не менша доза тривоги і в наші дні у вишивальниць Полтавської фабрики ім. Лесі України. Та як же їм не тривожитись, коли доброякісних тканин таких, як льон з лавсаном, надходить мало. А на фабрику частенько присилають «маркізет-мадеполам», що відразу ж після першого прання розлазиться, як павутина. Або візьмеш його в руки, а воно там грубе, там рідке, а там нитки так переплелися, що їх і найстаріший дідько разом з сатаною не розплутає. Неякісні тканини надходять і з Бакинської ткацької фабрики ім. Леніна, і з Єреванської «Майское восстание», і з Прибалтики.

Та і з капроном не краще. Буває, привезуть такий, що подивишся з одного боку — немовби рожевий, а поглянеш з другого — то немовби й синій. От і попробуй з таких тканин випускати продукцію першим сортом, як того вимагає Міністерство місцевої промисловості УРСР. Це так само тяжко, як з м'якушки кулю зробити.

НЕ ДУЖЕ ТИХИМ СЛОВОМ...

Підприємства художніх виробів Полтавщини частенько згадують будівельників, як то кажуть, не дуже тихим словом. Та і як же бути лагідними, приміром, решетилівцям, коли вони й досі не можуть використовувати на повну потужність новозбудовану фабрику: Полтавське БМУ № 7 ніяк не спроможеться довести до розуму очисні споруди: відстійники та каналізацію. Фарбувальня та пральня закінчені ще минулого року, але без очисних споруд їх експлуатувати не можуть.

Як не нарікати Опішнянській фабриці ім. Крупської, якій доводиться господарським способом будувати нове приміщення, а матеріалів, техніки та робочої сили у них, як кіт напланав. От і не знають вони часом, за що їм хапатися — за голку та сорочки вишивати, чи за лопату та котлован копати.

А як не згадати те ж БМУ-7 учням та викладачам недавно збудованої Решетилівської профтехшколи. Підлога коробиться, з даху не вода, а смола капле, а з котельні дим у класи валить так, що вишивальниці не лиштвою вишивають, а тільки чхають...

ЩО Є, А ЧОГО НЕМА

У книзі «Визначні місця України» сказано, що в Опішні є керамічний завод, кілька художньо-промислових артілей, школа, в якій готуються кадри майстрів художньої кераміки.

Що є, те є! Є фабрика «Художній керамік». Правда, на сучасну фабрику вона не дуже скидається, бо міститься в темних, погано пристосованих приміщеннях. Трест «Полтавсільбуд», яким керує т. Прийман, дуже вже поволеньки будує корпуси «Художньому кераміку».

Ага, і школа є!.. В книзі!.. Виявляється, що шановні укладачі або ж користувалися довоєнними джерелами, або ж виявили прозорливість. Така школа, звичайно, повинна бути. Бо ж без кадрів, як без води, ні туди і ні сюди. Але поки що її нема. Чого нема, того нема...

ТАК ОТО Ж...

Так ото ж ми побачили на власні очі, як воно оті чудеса виробляються, послухали хто що каже, бо ж воно, що в кого болить, той про те і гомонить. Послухали та й гукаємо до Міністерства місцевої промисловості:

— А подивіться-но, в яких умовах працюють ті, що славлять нашу Україну і дома і в усіх краях. Чи не час і на них пильну увагу звернути, щоб підприємства художніх промислів не пасербицями були у міністерства, а любимими рідними дочками.

Юрій КРУГЛЯК,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

Мал. К. ЗАРУБИ

perec-ua.
perec-ua.
perec-ua.

Точка зору деяких культурників на роль і завдання палаців культури.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У пляшках з безалкогольними напоями, які випускав Роздільнянський райхарчокомбінат, дуже часто знаходили різні «сторонні домішки, непередбачені рецептурою».

Так делікатно написали нам любителі ситра з Одеси. Перевіряючи листа, у цьому переконався і головний інженер одеського облхарчопрому т. Бафталовський. «У напоях, готових до відправки,— повідомив він, — виявлено шматочки плівок і чорнушки». Одне слово — пий — не хочу!

За незабезпечення керівництва райхарчокомбінатом директора А. М. Розенсона з роботи знято.

Знята з продажу й бракована продукція комбінату

Мал. В. ГЛИВЕНКА

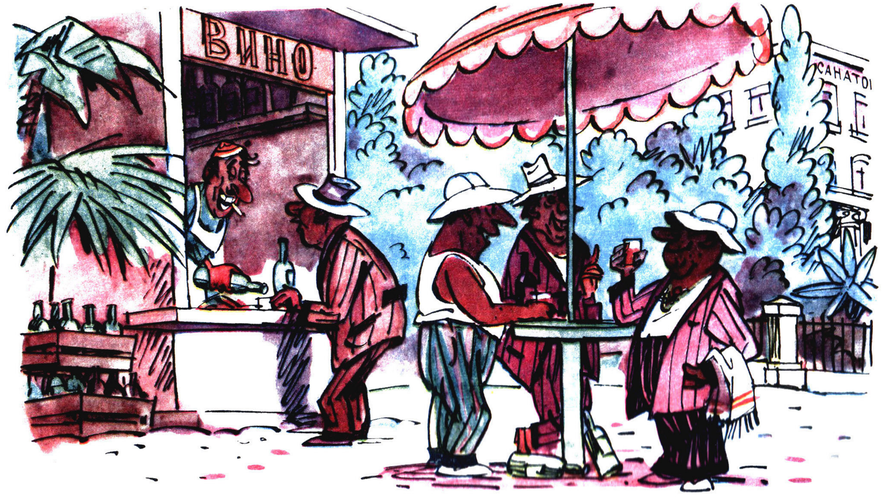

— І що це за санаторій?! Весь час приймаю різні процедури, а печінка однаково болить!..

Жартувала баба з колесом...

Давайте — без жартів. Давайте серйозно, як це личить за обставин, що склалися, згадаємо той квітневий весняний день, коли на Луганську торговельну базу «Укрлісбудторгу» прибули вагони з мінеральною повстю.

Прибули — так прибули. На базу щодня надходить чимало всякого будівельного матеріалу. Але на цей раз працівники бази чомусь здивувалися.

Мало сказати — здивувалися. У них очі рогом полізли. І сталося це, між іншим, не тоді, коли вони мінеральну повсть оглянули, а тоді, коли їм подали рахунок на цю повсть.

За цим рахунком Запорізький шлаковатний завод вимагав за свої 208 кубометрів повсті 1289 карбованців.

Ну що ж, сума цілком нормальна. Саме таку ціну за мінеральну повсть правлять й інші підприємства, що її виробляють.

База, як правило, такі рахунки завжди оплачує без будь-яких вагань.

Та на цей раз вийшло трохи не так.

На цей раз окрім 1289 крб. за мінеральну повсть завод-постачальник вимагав ще і плати за тару. І вимагав сущу дрібницю — всього лише 1164 карбованці.

На 125 карбованців менше, ніж коштує сама повсть.

Ну, звичайно, не в одних працівників бази це могло викликати подив.

Що ж то за тара, — може дехто спитати, — якщо вартість її майже дорівнює вартості самої продукції? Чи, часом, не з золота її зроблено? Чи, може, з якогось іншого благородного металу?

Ні. Благородний метал Запорізький шлаковатний завод на упаковку своєї продукції не використовує. І, взагалі, ніякого металу він на це не витрачає. За тару для упаковки кубометра мінеральної повсті правлять чотири дерев'яні палички завтовшки 2 сантиметри і завдовжки не більше одного метра.

За це добро браві хлопці-запорожці і здерли з луганчан 1164 карбованці.

А таки ж здерли!

Бо поки працівники Луганської бази охали та ахали, ошелешені здирницькою ціною тари, банк з їхнього рахунку ті гроші списав.

Тепер їм нічого більше не залишилося, як обурюватися.

Що вони, безумовно, і поспішили зробити.

І хоч як вони не спішили, а реальних наслідків це поки що не дало. Скільки телеграм, листів, скарг не надсилали на адресу дирекції шлаковатного заводу, все це — як горохом об мінеральну повсть.

Згадуючи той злополучний квітневий день, коли прибула мінеральна повсть, працівники бази думають: а чи не було то все першоквітневим жартом?

Що ж, кожен жартує, як уміє.

Г. ТЮТЮННИК,
І. ЛЮБЧЕНКО,
А. КАЛАШНИКОВ.

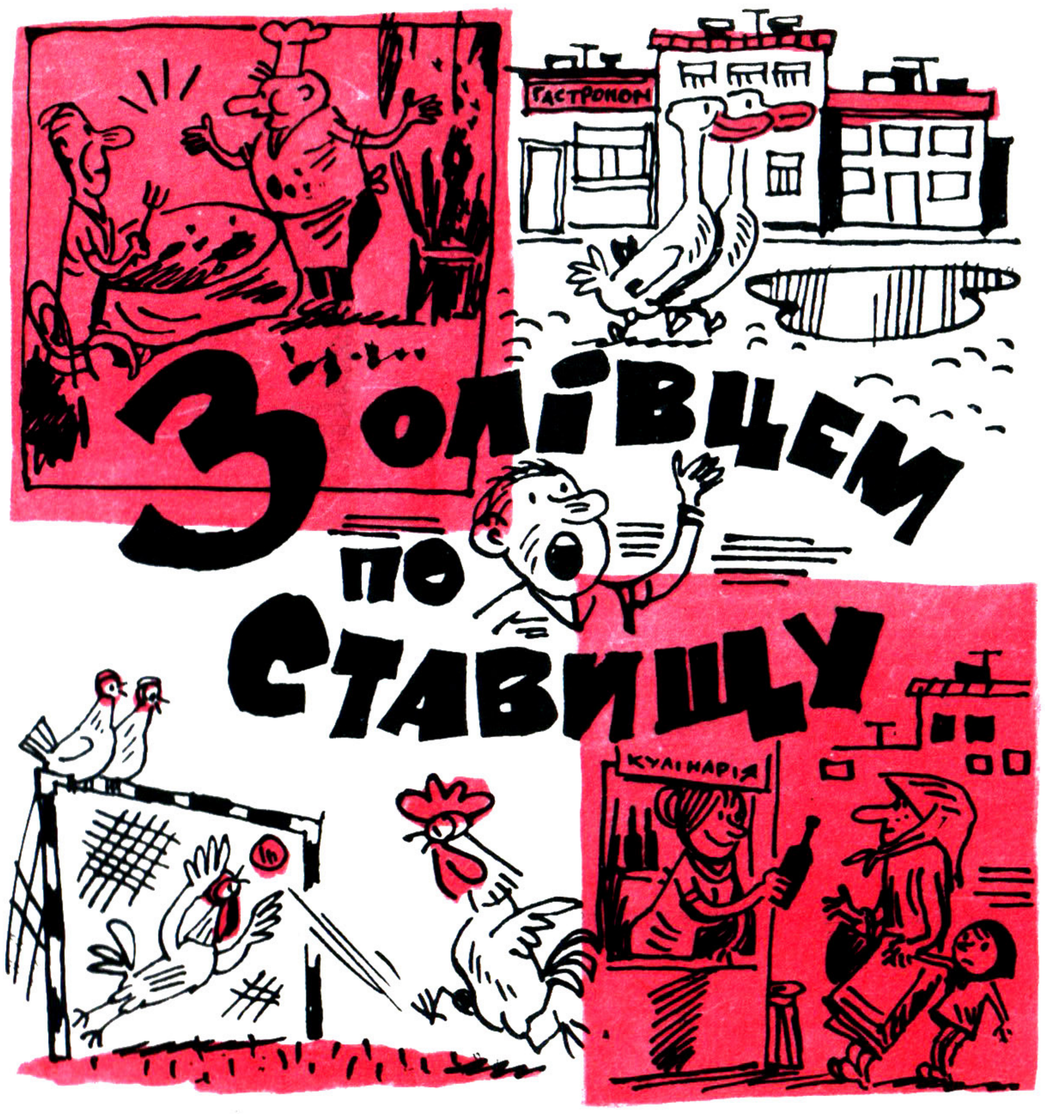

З олівцем по Ставищу

Автобус зашелестів тугими шинами по трасі Київ — Одеса, і за вікнами замелькали з калейдоскопічною швидкістю щити з густими колонками цифр, транспаранти. Соціалістичні зобов'язання. Заклики. Пригадалася автотраса Київ — Харків. На Полтавщині її щедро обліпили з обох боків ще й портретами передовиків — голів колгоспів, ланкових, доярок...

У принципі задум, звісно, благородний. Не врахували тільки однієї суттєвої «дрібнички». Асфальтом нині пішака ніхто не шкварить. Їздити по ньому кіньми, волами, гусеничним транспортом суворо заборонено. А з автобуса чи авто, які мчать — аж асфальт вищить, що вчитаєш? І навіщо ото віддавати хороших людей на поталу буйним вітрам та рясним дощам? Чи ж немає для їхніх зображень затишнішого місця?

Ми ще й не встигли дошукатися відповіді на ці питання, а машина вже звернула з траси ліворуч, у Ставище. І райцентр теж випустив по нас нескінченну чергу наочної агітації. Кожен стовп, кожна стіна стріляє гаслом, закликом, цитатою, влучними висловами письменників. Але подорожніх не так вже й легко зупинити. Вони таки добряче зголодніли в дорозі і рвуться насамперед до пункту громадського харчування.

Ага, ось і вона — ставищанська чайна, єдина на весь район. Чайна замість привітного «Ласкаво просимо!» теж стрічає відвідувачів закликом — невпинно розширюйте, мовляв, асортимент, підвищуйте якість виробів, покращуйте обслуговування... Мимоволі спотикаємося, бо таки не зовсім ясно, чому це й ми, відвідувачі, маємо сушити собі голови над тим, за що платимо готівкою. Зіщулившись, пірнаємо під заклик. Запахи, що б'ють у ніздрі, аж ніяк не свідчать про наявність розширеного асортименту. Пахне водянистою підливою і залишками вчорашнього борщу.

Так воно і є. Навіть загартований у довготривалих і виснажливих боях з мережею громадського харчування шлунок бунтує, не хоче приймати ставищанського харчу. Щоправда, можна розохотити його, дурненького, перчиком чи гірчицею... А дзуськи! Директор чайної В. М. Гарбар глибоко переконаний, що перець та гірчиця, як і паперові серветки,— речі дефіцитні, на вагу золота. Набагато легше знайти нового директора. І знаходять: двічі-тричі на рік міняють. А от ширми, що розділяють зал на дві частини, якщо судити з їхньої засмальцьованості, не міняли з дня заснування чайної. І жоден новий директор не ознаменував свій прихід бодай легкою внутрішньою побілкою приміщення. Таке вже зачовгане, що головний санітарний лікар району Д. Я. Таран легко згоджується:

— Так, якщо керуватися елементарними санітарними нормами, то чайну слід негайно закрити. Але спробуйте... Районні організації такий гвалт зчинять... Близько двохсот приїжджих будівельників у Ставищі. Закриєш чайну — розбіжаться... Та що там чайна — на головну вулицю соромно вийти. Папір, недокурки, сміття, пилюга...

Виходимо. Страж санітарії не перебільшує, скоріше — навпаки. Кому-кому, а курям, гусям, качкам тут роздолля. Особливо — після дощу. Біля чайної привертає увагу кіоск з екзотичною за тутешніх обставин вивіскою «Кулінарія і півфабрикати». Та продавщиця швидко розвіює туман екзотики:

— Ніякої кулінарії, ніяких півфабрикатів! Беріть, що є...

Є вина, цукерки. В інших кіосках з вивісками «Газвода» легко можна придбати також «Московську». Газвода теж інколи буває.

Взагалі, якщо сліпо довіряти написаному, то в Ставищі не так легко зорієнтуватися. Ось над відчиненими дверима непоказного будиночка добротний засклений щит з текстом, який переносить нас у світові масштаби. Довго стоїмо в нерішучості. Що ж воно за установа? Може, в Ставищі розташувалася якась поважна міжнародна організація? Все-таки наважуємося зайти. Виявляється, під вельми солідним щитом прижилася звичайнісінька комісійна крамниця.

Полюбляє, дуже полюбляє ставищанське керівництво широкий, всепланетний розмах. Якщо ви надумалися відвідати, скажімо, мебльову крамницю, то вас зупинять відразу два заклики. Перший нагадує про необхідність брати активну участь в роботі кооперацій, виявляти недоліки в їхній діяльності, вносити свої пропозиції, другий підносить вас до високих сфер міжнародної політики. Отож, мимоволі завагаєтесь: з чого ж починати — з міжнародних справ, недоліків у роботі споживчих товариств чи таки з придбання меблі?

Зате оформлення входу на місцевий стадіон «Колгоспник» викликає неабиякий приплив бадьорості. Яскрава святкова арка. Півколом від неї розміщені фігури ковзанярки, лижників, важкоатлета, стайєра і навіть альпініста. Оце розмах сільського спорту!

Але то дрібниця, другорядний недогляд. Ось вийдемо лишень на стадіон, та глянемо, як мчать метеорами по бігових доріжках легкоатлети, як вибухають схвальними вигуками трибуни! Виходимо... Пустир, перерізаний навскіс звивистими стежками. Мирно пасуться кури. А де ж, власне кажучи, стадіон?

— Не все зразу, — роз'яснює голова райвиконкому О. І. Мазуркевич.— Буде і стадіон, і ресторан та кафе, і дитячий комбінат, і гастроном, і...

Віримо, щиро віримо! Віримо, зокрема, що до появи цього фейлетону у «Перці» почне, зрештою, діяти і новий широкоекранний кінотеатр, двері якого мали гостинно відчинитися перед глядачами ще торік (споруджувала і тричі переспоруджувала пересувна механізована колона № 1 Білоцерківського будівельного тресту під керівництвом С. Х. Колосовського, а оцінку давав головний архітектор Київщини. Оцінка лаконічна — конюшня!). Віримо, зокрема, що не будуватимуть так, як по вулиці Клубній,— на три двоповерхові житлові будинки одна-однісінька вбиральня. Віримо, що...

Віримо, бо й ставищанці, певно, погодяться з нами: найпомпезнішими арками, панно, плакатами не прикриєш неохайності, бруду, безгосподарності.

З олівцем по Ставищу мандрували, записували й малювали

В. ЛІГОСТОВ
та С. ГЕРАСИМЧУК.

Вогнище культури без вогню...

Взялися ми за перо, а на вулиці спека, піт з лоба градом котить... Чи ж варто, подумалося, згадувати торішній сніг? Але ж за літом і осінню неминуче настає зима. Отож, треба писати, бо...

Але спершу — трішки історії. Бібліотека обслуговує переважно 600 робітників радгоспу «Куйбишевський». Однак, як тільки доходить до ремонту чи палива, дирекція радгоспу обома руками відхрещується від вогнища культури:

— Бібліотека сільська? Сільська! От і йдіть до сільради.

Ідуть бібліотекарі в сільраду. А там:

— Кого обслуговуєте? Працівників радгоспу! От і йдіть...

Ходили отак, ходили бібліотекарі, поки не накрила їх снігом минула зима, незвично сувора для тутешніх місць. Швидко згоріли залишки запланованого палива. Книги ще сяк-так терпіли холоднечу, а читачі подалися до директора радгоспу т. Ухмановського:

— Якове Григоровичу! Замерзаємо. Пособіть.

— Бог пособить, — ласкаво усміхнувся директор. — Кажуть, незабаром потепліє. Що? Бога нема? Ну, тоді в сільраду...

Побігли шанувальники друкованого слова до голови Новопетрівського сільвиконкому Тимофія Олексійовича Карпенка.

— З-з-замерзаємо, — вистукують зубами.

— Вам за планом паливо належить. Одержали?

— Та вже давно і дим розтав.

— Ну, тоді зігрійтеся — збігайте до Якова Григоровича.

Поки збігали туди та знову назад, таки трохи зігрілися. Трохи потеплішало і серце в голови сільради Тимофія Олексійовича Карпенка. Дав півтори тонни палива. Дав і попередив:

— Зарубайте на носі—це паливо з плану 1968-го року. А якщо точніше, то... три карбованці ще й з 1969-го прихопили.

Отож, сидять працівники Куйбишевської сільської бібліотеки сумні та невеселі. У природі змін не передбачається, за осінню, певно, знову зима прийде. Чи ж витримають без палива до 1969-го?

В. ГОРІН,
С. ПЕТРОВ.

м. Миколаїв.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

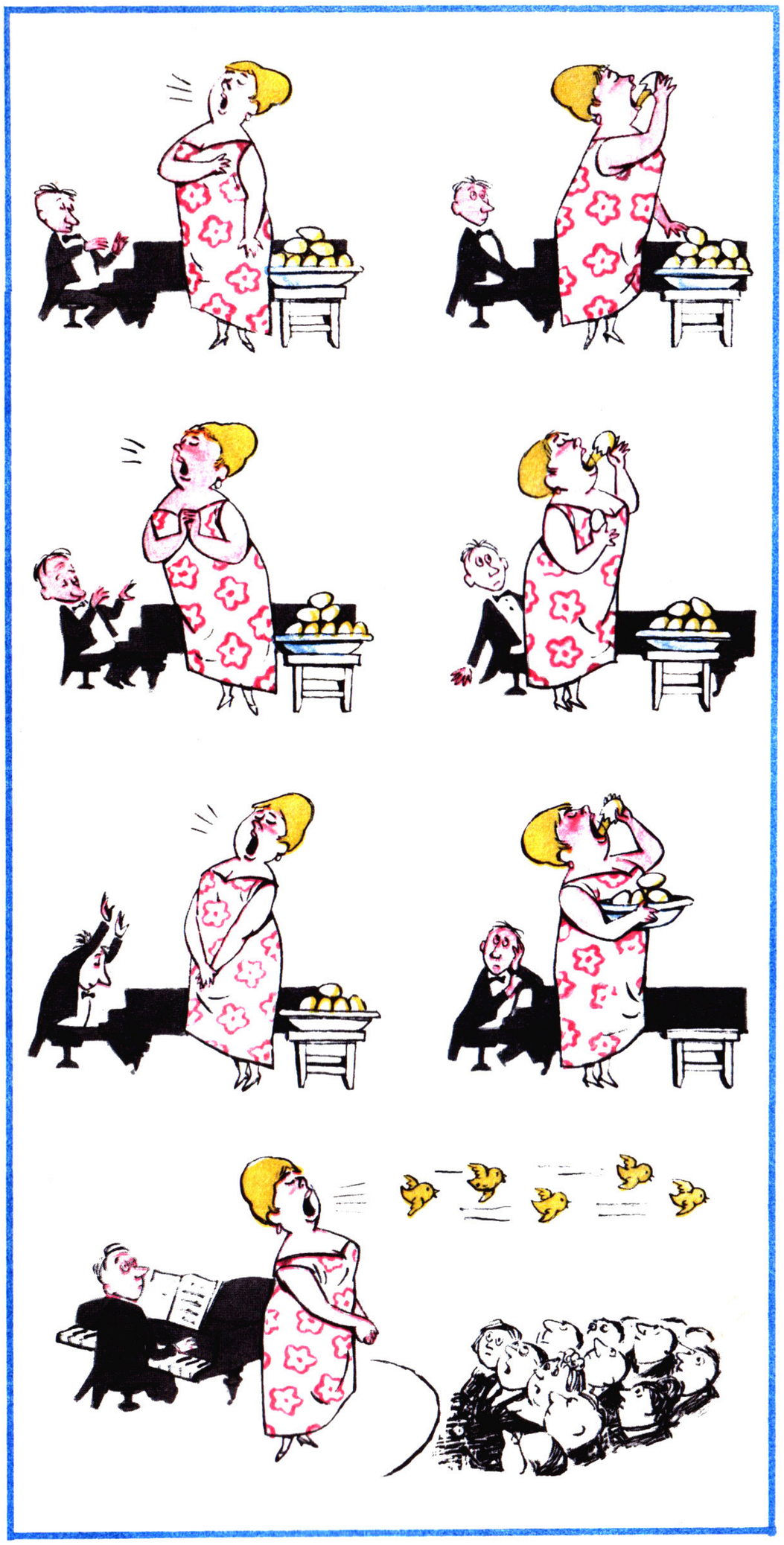

Без слів.

Виставка ширнетребА

ПОРАДА ЖІНКАМ

Як правило, потяг чоловіків до спиртного викликає у дружин незадоволення. Вони бурхливо висловлюють свій протест, читають вголос статті з журналу «Здоровье». Виставком пропонує жінкам ще один ефективний і універсальний спосіб боротьби з ганебною вадою чоловіків.

Берете чоловіка за руку і ведете його в той куточок виставки, де зберігаються 100 бочок вина виробництва Севастопольського виноробного заводу.

— Пий, скільки хочеш,— пропонуєте.

Гарантуємо: чоловік і двох склянок не вип'є. І довго на вино взагалі не дивитиметься. Адже навіть дегустатори (а їм не звикати до найнесподіваніших напоїв) і ті забракували відразу 1500 декалітрів цього вина.

КЛЮЧ ДО ЗАГАДКИ

Пам'ятаєте загадку: не гавкає, не кусає і в дім не пускає. Відгадати неважко — замок! А наша загадка складніша: не гавкає, не кусає і не тільки не пускає в дім, а й з дому не випускає. Причому не лише чужих, а й своїх. Не знаєте? Це теж замок. Та не простий, а накладний, виробництва Харківського тракторного заводу. Клацне замок, і ніякий ключ не допомагає — щось усередині заїдає. Єдиний вихід, брати сокиру та рубати двері.

ЗВІДКИ БЕРЕТЬСЯ МОДА

Якщо ви любите одягатися настільки оригінально, щоб ваш костюм будь-що відрізнявся від інших, радимо звернути увагу на нашу новинку. Звичайний костюм, звичайного крою. Проте ні з яким іншим його не переплутаєш. На рукавах — чорнильні смуги, на спині — мазутні цятки. На кишенях — вигадливі плями, на підкладці — екзотичні дірки. Таку модель пропонує споживачам Сімферопольська обласна оптово-роздрібна база фірми «Одяг». Саме на складах бази костюми і дістали ці оригінальні відзнаки.

ПОДЯКА

(Лист до виставкому)

«Взятися за перо спонукало почуття безмежної вдячності людям, які врятували мене від фатального кроку.

Мене любив хлопець. А я не любила його. Він мене переслідував для того, щоб ще і ще раз освідчитися в коханні. Я тікала. Він готовий був покласти до моїх ніг небо і зірки. Я жадала єдиного — щоб він відчепився. І знаєте, що я зробила?..

Вийшла на побачення. Глянув він на мене і зблід. А потім як дремене. Кажуть, аж у сусідній район забіг. З переляку.

А все було просто. Того дня я купила у крамниці плаття, пошите боярською швейною фабрикою, і вийшла на побачення в обнові. А обнова такого кольору, такого фасону... Ох, боюся, що хлопець мій ще заїкатися почне.

З привітом Тетяна К.»

ЖЕРТВИ НЕУВАЖНОСТІ

Кажуть, багатьом талановитим людям притаманна неуважливість. Недаремно, скажімо, один математик увійшов в історію тим, що сідаючи в трамвай залишав на зупинці калоші. Другий тим, що за життя загубив (за неповними підрахунками його дружини) одну тисячу сто чотирнадцять пар окулярів.

Коли гортаєш життєписи неуважливих дивакiв минулого, мимоволі посміхаєшся: і до чого ж примітивні були втрати — губили якісь там калоші чи окуляри. Не те, що тепер.

От, візьміть, скажімо, працівників станції Одеса-товарна.

Вони загубили відразу... вагон.

Од чогось відчепили, кудись причепили — і вагон зник.

Шукали його день, шукали другий, шукали тиждень, місяць... Немає.

Спочатку на Одеському обласному аптечному складі спокійно чекали. Мовляв, вагон з мінеральною водою — не голка в копиці сіна. Знайдеться! Потім захвилювались і вдарили на сполох.

Весь особовий склад залізничників було мобілізовано на пошуки.

Не минуло й трьох місяців, як вагон таки знайшли.

— У нас нічого пропасти не може, — говорили залізничники, вручаючи вагон адресату,— рано чи пізно, але знайдеться.

Можна було б просто посміятися з неуважності залізничників, якби не одна деталь: мінеральна вода, що була у вагоні, зіпсувалась. Адже термін зберігання «нафтусі» 75 днів. 18 тисяч пляшок води довелося списати.

...Чекали в тресті «Чернігівнафтогазрозвідка» цистерну з мазутом. Чекали і дзвонили на станцію Чернігів-товарний.

— Коли ж?

Нарешті вантаж прибув. Привезли цистерну з мазутом до центральних майстерень і вилили її в мазутосховище.

І тільки тоді виявилося, що в цистерні був не мазут, а дизельне масло.

Змішалося масло з мазутом, який був у сховищі, і... плакали грошенята.

1.642 карбованці збитку.

Виявляється залізничники переплутали цистерни. Кудись відправили мазут, а сюди — масло.

І думаєте, з когось спитали за це? І не подумали!

А. БИКОВ,
старший консультант Держарбітражу при Раді Міністрів УРСР.

ОСЛЯЧА ЛЮБОВ

(БАЙКА)

Таке і в сні не кожному приснить ся —
Спокійного робочого Осла
Тай спокусила молода Вовчиця.
(Тут зауважить треба для годиться,
Що його пара, ну, сказать, Ослиця —
Як і він сам — підтоптана була)

Суди, громадськість, осуди, поради
На жаль, нічого так і не дали.
«Люблю — і край! Судіть, якщо я зрадив!»
(Відомі ж добре впертістю Осли).

Вже малювала жениху уява,
Як він медовий місяць проведе:
У лігві — і травичка, і отава,
Такі, що і не бачив ще ніде,

Знайомі — заздрять: жінка — вірна й строга;
Всім іншим — засЬ! Ще й морда сіро-біла...

Два дні сінце в кубло тягав небога;
На третій день — Вовчиця його з'їла...

Мораль?.. Гай, гай, ну, що на це сказати?
В усьому, певно, треба міру знати.

В. СИЗОНЕНКО.

м. Черкаси.

ЛОШАЧОК

(БАЙКА)

Запрігши вперше в сани Лошачка,
Тздовий смикать став його за віжки
(Збився Вороненький із доріжки),
Ще й батогом періщив по боках —
То з правої, то з лівої руки...
І сплетені новенькі ремінці,
Із вузликом тугеньким на кінці,
Впивалися у шкіру, мов п'явки...
Й хоча надворі вила хуртовина,
А Лошачка покрила біла піна.
А скільки раз він падав на коліна?!.
Однак
Іти рівненько все ж не міг:
Дивився не на шлях,
А на батіг.

Михайло ХИЖКО.

с. Голоби на Волині.

До 70-річчя від дня народження Івана Микитенка

ПІСТАЛЕТ

У вересні цього року минає 70 років з дня народження видатного українського радянського письменника Івана Микитенка.

Іван Микитенко відомий не тільки як драматург, романіст, але й як майстер гумору.

Пропонуємо нашим читачам уривок з гумористичної повісті І. Микитенка — «Гавриїл Кириченко-школяр».

Я забув сказати, що вчительша п'є о дванадцятій боржом. Це слово... Ну, рішуче і досі викликає воно якийсь трепет... Це одне слово чинило на «отділєніє» дивний вплив.

— Кіріченко Гавріїл, прінєсі мнє із моєї спальні боржом.

Ви чуєте? Боржом... Як це вам здається?

Я міг сплести яке завгодно слово, бігаючи за вівцями цілий день по широкому полі і вигадуючи найчудніші слова і різну нісенітницю. Але такого слова, тепер признаюсь, я не міг сплести. Звідки воно, чарівне, як Ельбрус, який викликав у мене завжди асоціації про величезний брус, що об нього вітри нагострюють свої зимові крила?

Сьогодні вона послала чомусь Дубинчиного Василя, наче він щось там розбирає. Я ж — перший учень в «отділєнії», крім того, наші мама завозять їй іноді різної живності за моє «повідєніє», і я до цього часу мав виключне право ходити до неї в спальню і навіть крав великі недокурки. Отже, при чім тут Василь Дубинчин?

«А, так ти он як,— зловісно подумав я.— Десять зарядів! Ні на один менше»,— і рука моя поклала на поличку точно десять надзвичайної вибухової сили пістонів.

— Что ти шепчеш, Кіріченко?— спитала вона, наливаючи в склянку кришталевої рідини.

— Пойді-ка, голубчік, к доскє. Ну, пойді-ка сюда...

Хм! Чого б це я мав піти до дошки? Я вже тиждень як не розгортав книжки — і безумовно не рішу задачі.

— Что же ти стоїш, как столб?

— Ось вона його злякає... хі-хі,— почув я позад себе таке противне, образливе хихикання. Безумовно, хихикав Хома. Свистун нещасний!

Мені вдарило в голову.

— Я й сотцеда ответю,— сказав я.

— Ш-што-о??

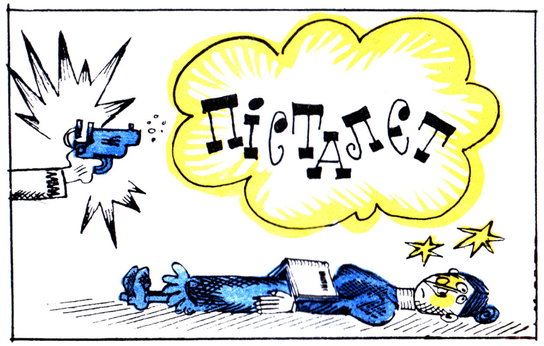

Вона хотіла поставити на столика склянку і підійти до мене. Ви розумієте, чого. Ну, я зовсім не хотів бути таким покірним телям. Я стояв за партою, як скеля, хоча в колінах проходило тремтіння й під шкірою горіла кров. Це було, безперечно, велике повстання духу. Рука фатально випрямила з кишені. Курок був зведений...

— Што? Я тєбє...

Але вона не договорила. Чудовий, громовий вибух — ба-ббах! — і гострий запах сірки був їй за відповідь. Ви можете собі думати, що то був казна-який вибух. Ну, а я вам скажу, що він наповнив клас, як громом. Ха-ха! Кажуть, що я поблід. Але вона... вона впустила склянку з боржомом, стала як крейда, і гепнула (на своє щастя) в крісло.

Скільки б, ви думали, вона мовчала? Ми вже гадали — вона оніміла. Але за якийсь час, запевняю вас, що дуже довгий, перелякані хлопці помітили, що вона ворушить губами.

— Води,— вимовила вона.

Що ж я роблю? Я давно вже впустив пісталєта додолу й підгорнув його ногою під ніжку парти. Нехай вона спробує взнати, хто дав постріл і де та зброя. Тепер я кричу на хлопців:

— Та дайте ж швидше води. Фулігані!..

Сам я переводжу холодний погляд на Ладьку та на Хому, що тремтять, мов недорізані курчата. Але вчительша уже прийшла до пам'яті.

— Встать! — командує вона, як старший ундєр-командир. Я іменно пригадую старшого ундєр-командира, нашого сусіда, що прийшов «на побивку» і за чаркою щодня пророблял перед нашими батьками всі ці грізні команди...

Одначе, мені не треба вставати, коли я стою цілий час, як «стовп» (так думає вона). Ні, я стою, мов скеля,— так воно є в дійсності.

Всі, як один... Що там, як один. Ніколи ще не вставало «отділєніє» так, як цей раз. Вони зірвалися, а не встали.

— Чь-то ето? Чь-то, я вас спрашіваю, осли, ефіопи,— промовила вона так тихо, що я аж... власне, не злякався, а так просто мені стало чомусь моторошно.

— Кто ето, я вас спрашіваю, каторжанє закоренєлиє? Кто ето такую произвьол дєрзкую гнусь?

«Ну,— подумав я,— доволі б з неї було й п'ятьох зарядів. А так ще матимеш халепу».

Всі мовчали. Як дерево. Як камінь. Ну, вже наш клас, щоб виказати на кого — то ні. Крім того, ніхто не знав. Я сидів на задній парті, а вибух наче розірвався з неба. Проклятий запах і трохи диму! Вони згубили мене. Кажуть навіть, що блиснув огонь. Я не пам'ятаю таких дрібниць.

Але що вона робить! Вона йде просто до мене і нюхає. Нюхає вколо мене, потім лізе під парту й нюхає там. Я заглядаю за викот і бачу, як їй червоніють спочатку шия, потім і груди.

— Вон!— каже вона з риданням.— Вон с моїх глаз, арестант уголовний!!

— Глафіро Іванівно!—зриваєтьсяперше з моїх вуст.

— Вон до свінєй, навєкі вон, чтоб я тєбя нє відєла, отраву моєй пєчені... інквізітора моїх нервов. Вон! Ти...

Таких слів вона ще ніколи не казала, як тоді. Я не хочу їх повторювати, хоч вони до мене й не пристали. Не хочу з принципу. Подумайте самі, що мені залишалося робити. Вона не подумала за лінійку. Вона ані торкнулася до мого вуха. Вона не бажала мати зі мною ніякої справи. Навіщо б я мав виявляти непотрібну влізливість?

Вон — то й вон. Я взяв і пішов. А що ж би ви зробили на моєму місці?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

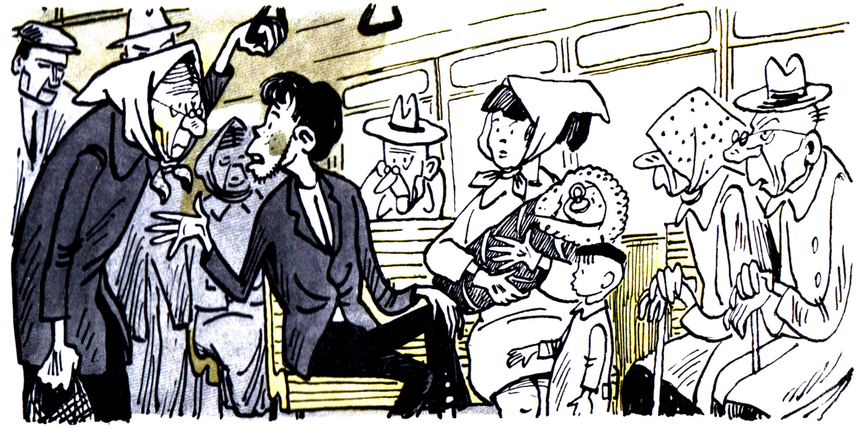

— Скажіть, що ви моя бабуся, бо соромлять, що не уступив вам місця.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Приймайте, Іване Івановичу!
— Не можу, у мене сьогодні неприємний день!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що ти, що ти?! Мій чоловік не з тих, щоб зраджувати...

Здрастє, я — ваша тьотя!

ПРИЛІПИЛИ!

Жителі с. Поділки Липоводолинського району, що на Сумщині, б'ють на сполох — у них погано працює радіовузол, от і бояться люди, щоб, не дай боже, за це лікаря чи, скажімо, головного агронома з роботи не звільнили.

«Здрастє, я — ваша тьотя! — скажете ви. — Чого це лікаря чи агронома до радіо ліпити?!»

І ми так думали б, якби ті ж таки колгоспники не надіслали нам свою районну газету «Ленінський прапор». А в ній під рубрикою «Слідами наших виступів» повідомляється:

«У нашій газеті... було надруковано критичну замітку про незадовільну роботу перукарні в селі Синівка... Факти, викладені в замітці, підтвердилися. За погану роботу фотографа В. І. Рибалка звільнено з роботи».

Приліпили ж, бачите, якось фотографа до перукарні, то чому ж не можуть лікаря чи ще когось там до радіовузла приліпити?!

От вам і — здрастє!

ДОМАШНЯ ПЕДАГОГІКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

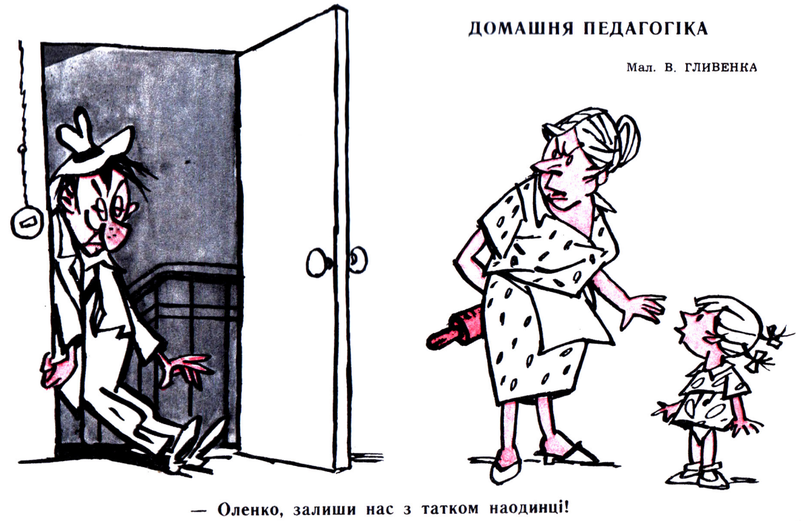

— Оленко, залиши нас з татком наодинці!

Панський пес побігли...

Він народився не в резиденції царя Давида, хоча ця резиденція розмістилась, згідно легенди, на горі Сіон.

І Теодор Герцль не був його батьком, а тільки бабою-повитухою. Він народився відразу в двох місцях. В банківських сейфах Ротшільдів і в кишені френча сера Лоуренса Оліфанта. Його нарекли «Сіонізмом», хоч народився він за тисячі кілометрів від гори Сіон. Офіційно він народився в 1897 році і сповивав його сіоніст № 1, Теодор Герцль. Але це — офіційно. Зародився він значно раніше. Ротшільдам і цілій купі інших єврейських (та й не тільки єврейських) банкірів і капіталістів талмуд і тора вже не служили так вірно, як служили колись. Єврейській бідноті, тим мільйонам злиднів, які населяли європейські гето, набридло ждати приходу месії. Єврейська біднота почала все активніше і активніше включатися у революційну боротьбу пліч-о-пліч з пролетарями тих країн, на території яких вона жила. Єврейському ткачеві чи шевцеві чомусь не хотілося тішитися з того факту, що його експлуатує не французький, англійський, російський капіталіст, а «свій» брат-єврей. Забувались заповіді Мойсеєві і завчалося: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!»

Для єврейської бідноти треба було винайти колиску, заколисати її свідомість, відвернути її від соціальних битв.

Такою колискою став сіонізм. Він проголосив єврейську націю — націю без класів (а значить і без класової боротьби), він закликав євреїв: «Народ до Палестини!», «В землю обітовану!», «На землю батьків!»

Що ж до англійського колонізатора, майстра по загарбанню чужих земель Лоуренса Оліфанта, то в нього були свої плани. Йому потрібний був на Близькому Сході цепний пес Британської корони, який допомагав би тримати в покорі арабські народи. Цього пса треба було час від часу спускати з цепу і нацьковувати на арабів. Події сьогоднішнього дня показують, що Лоуренс був далекоглядною людиною. Він мріяв про державу з найреакційнішим режимом і такою державою став сіоністський Ізраїль.

Сьогодні він повністю виправдав усі сподівання сера Лоуренса. Та хіба його одного!

Але не будемо забігати наперед. Коротенько простежимо шлях сіонізму. Від тих днів, коли світовий імперіалізм через свій рупор — Теодора Герцля — гукнув «Назад до Палестини», до днів, коли на Сінайському півострові заговорили ізраїльські гармати із заводськими марками США, Англії, Західної Німеччини. Зараз, мабуть, найортодоксальніші сіоністи не змогли б заперечити фактів, що всі значні злочини проти людства не обійшлися без участі сіонізму.

Сіонізм, в основі якого лежить найрозгнузданіший націоналізм, реакційність, антидемократичність, завжди був вірним знаряддям глобальних імперіалістичних злочинців.

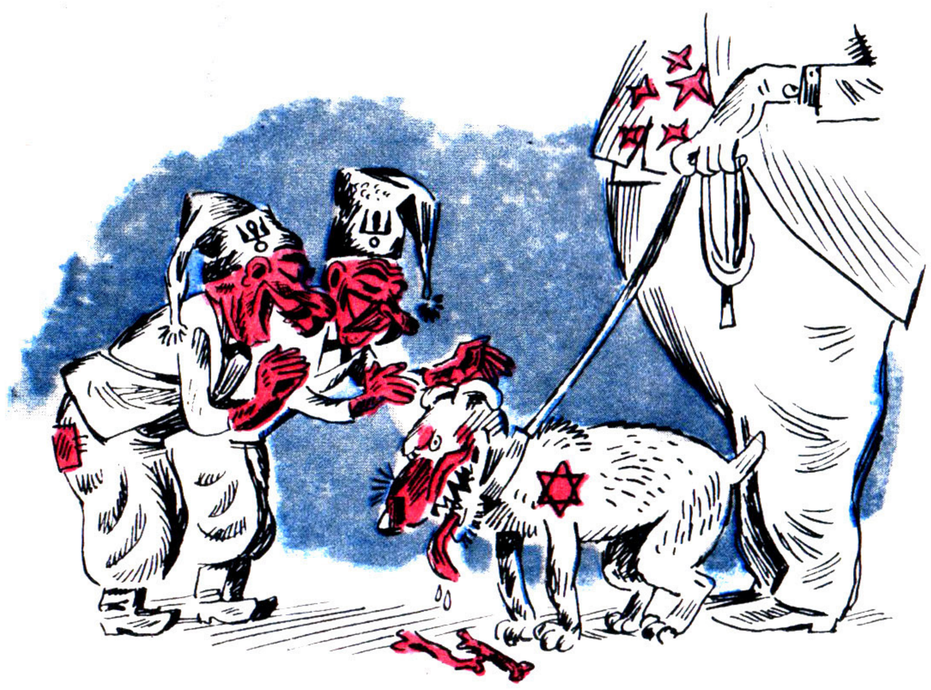

Італійські сіоністи допомогли прийти до влади Муссоліні.

Німецькі банкіри-сіоністи гостинно відчинили двері своїх сейфів перед Гітлером. Недарма одного із стовпів сіонізму в Німеччині Мендельсона Гітлер оголосив «почесним арійцем». На гроші «арійця»-сіоніста будувалися газові камери в Треблінці...

Німецькі сіоністи не шкодували для націзму мільйонів. Націзм теж не шкодував мільйонів. Шість мільйонів євреїв стали жертвою націзму. І всі рахунки...

Ні, не всі. Зовсім недавно п'ять тисяч ізраїльських військовослужбовців ступили на землю Західної Німеччини. Вчорашні фашисти, офіцери вермахту старанно вчили протягом кількох місяців своїх ізраїльських колег мистецтву вбивати. І попіл шести мільйонів замучених євреїв не стукнув у жодне сіоністське серце... Учні виявились гідними своїх учителів. Жорстокості вояків Даяна нічим не поступалися жорстокостям націстів.

А господарі, імперіалісти всього світу вітали свого цепного пса і виставляли його... «жертвою арабської агресії».

Танцюй враже, як пан каже! Хіба ж могло сидіти в ці дні мовчки українське націоналістичне охвістя? Ні, не могло. Бо воно знає, що коли біжить панський пес, то треба цей факт шанобливо відмітити в такій формі:

«Он панський пес побігли!» Тільки на «ви» до панського пса, тільки на «ви», бо пан можуть образитись.

І на ім'я прем'єра Ізраїлю Ешкола, на ім'я стовпів Ізраїльського сіонізму полетіли телеграми, листи, привітання, звернення підписані стовпами (досить таки підгнилими) української націоналістичної еміграції.

У холуйському екстазі ці «стовпи» намагаються погладити хазяйського пса якнайніжніше.

«Ексцеленція
Пан Леві Ешколь,
Прем'єр-міністр Ізраїля
Єрусалим

Ексцеленціє!

З приводу того загрозливого стану, в якому перебуває Ізраїль і його народ, ми пересилаємо Вам, Ексцеленціє, від імені Українського Державного Центру в екзилі вислови нашої щирої симпатії і солідарності...» Далі розливається море компліментного меду, розбавленого слиною захоплення і така кінцівка: «Просимо, Ексцеленціє, прийняти вислови нашої глибокої пошани.

За Український Державний Центр в екзилі:
Микола Левицький (Президент)
Василь Федорончук
керівник ресорту зовнішніх справ».

Все зрозуміло. Не зрозуміло тільки, чому «президент» у дужках, лапки сюди більше б пасували.

Якийсь А. Фурман на сторінках Мюнхенської рептильки «мирить» німців з євреями: «Радикальний і скрайний антисемитизм гітлерівців перед 1945 р., після смерті націзму перетворився у протилежність: в радикальний і скрайний філосемитизм».

Для чого стараєтесь, пане Фурман! Фашисти і сіоністи ніколи, власне, й не сварилися, бо росли з одного кореня. Знищив німецький фашизм шість мільйонів євреїв? То хіба ця цифра може йти в порівняння з іншими мільйонами? Бонн допомагав і допомагає Тель-Авівові зброєю і не на один мільйон марок.

Коли робить подарунки пан, холуй не може залишатися осторонь. Холуй кричить: «Нате й мій глек на капусту!»

«Німецько-ізраїльське товариство (як зворушливо! **М. Б.**) в Мюнхені зорганізувало аукцію мистецьких творів. Прибуток з продажі призначено для жертв війни (чиїх жертв? **М. Б.**) на Близькому Сході. Наш відомий скульптор маестро Григорій Крук подарував на цю аукцію дві скульптури «Галицький рабин» і «Жид з куркою».

В тому, куди підуть виручені на «аукції» гроші, сумніву не може бути.

«В Мюнхені постав Комітет для допомоги Ізраїлеві» — повідомляє та ж сама рептилька, а нижче містить звернення цього комітету, де зокрема пишеться, що комітет «проводить збірку фондів на гуманітарні (?!) цілі Ізраїлю».

Важко уявити більше блюзнірство! Якщо спалення напалмом арабських міст і сіл, якщо вбивство арабських немовлят і стариків вважати «гуманітарними цілями», то гроші зібрані серед націоналістичного охвістя, а також виручені на «аукції» потраплять за призначенням. Цікаво, скільки потягне «Галицький рабин»? Виручать за нього на балон напалму для «гуманітарних цілей», чи не виручать?

І все таки як не споріднені буржуазний український націоналізм і єврейський сіонізм (до речі, і там, і тут «безбуржуазність націй») стовпи націоналістичної української еміграції, вірні учні і послідовники Петлюри і Бандери не можуть не розуміти, що єврейські маси, (а націоналісти звертаються і до єврейського народу в цілому) не забули ні Проскурівські, Житомирські, Черкаські погроми в роки війни громадянської, ні діянь бандерівських сокирників у роки війни Вітчизняної.

Дуже люб'язно, звичайно, з боку сокирників збирати гроші на «гуманітарні цілі», а що як хтось візьме і згадає, що гроші ті виручено за вибиті єврейські золоті зуби? Конфуз може статися. До скандалу в «благородному» сімействі, звичайно, не дійде, бо націоналісти всіх мастей і сіоністи завжди жили дружною сім'єю, але й на громадську думку треба зважити. Не ті часи.

І один з націоналістичних діячів, доктор Мусіянович на зустрічі з єврейською інтелігенцією, починає напускати туману. Він говорить буквально таке: «Коли 1917 року постала Українська Народна Республіка (читай Петлюрівська УНР. **М. Б.**) євреї України дістали національну автономію».

Це «за здравіє». Хоч «автономія» мала лише два варіанти: ховатися від погромів у льоху або на горищі.

Але доводиться говорити і «за упокой». І доктор Мусіянович змушений мимрити: «Коли в добу революції 1917—19 років прийшло до кривавих зудорів і погромів, то цього не можна приписувати виключно українським елементам. Вину за це поносять головно ворожі українському народові сили». українсь

Ну як у воду дивився доктор! Тут з ним важко не погодитись. Вину за криваві злочини і проти єврейського і проти українського народів несуть ворожі українському народові сили. Ті «сили», яких український народ позбавив сили, викинув на смітник історії і недобитки яких так зворушливо шукають контактів з сіоністським Ізраїлем.

Микола БІЛКУН.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ТОЧНИЙ ЕКСКУРСОВОД

Екскурсовод розповідає туристам:
— Цій статуї вже 3017 років...
— Скажіть, будь ласка, — перебив його один з туристів, — а як вдалося так точно встановити дату?
— Гм... бачите, — відповів той,— я працюю екскурсоводом уже сімнадцять років, а коли я починав, казали, що цій статуї 3000 літ.

Повідомив А. А. БУРЛАК
з м. Слов'янська Донецької області.

ПОЯСНИЛА

Ідуть вулицею троє малих дівчат. Зустрічає їх бабуся та й питає:
— А чиї ви, дівчата?
Найбільша дівчина відповідає:
— Ця чужа і ця чужа, а я наша.

Повідомив Й. М. ПОЙДА
з м. Берегове Закарпатської області.

БАБУСЯ І КВАРТИРАНТ

Було це давно. До однієї старої бабусі зайшов чоловік, одягнений у військову шинелю, і запитав, чи не пустить вона його на квартиру.
— Бач як, — сказала з докором старенька, — тепер ходиш, шукаєш притулку. А як командир казав солдатам «стройсь!», так не слухав. А тепер шукаєш квартиру...

Повідомив Є. І. КОСЯНЕНКО
з м. Сум.

КОТРИЙ БУВ КРАЩИЙ

Це було за царизму. Якось зустрілись два колишні пристави. От один і каже другому:
— Я в цьому повіті колись служив приставом і був дуже добрим для мужиків.
А другий:
— І я теж в цьому повіті був приставом і мене мужики й досі згадують за мою доброту.
Довго вони сперечалися, хто був кращим для селян, та так і не дійшли згоди. Вирішили вони запитати про це в діда, щоб той сказав, котрий з приставів був кращий. Дід подумав трохи та й каже:
— Була в мене кобила. Літом тягала воза, а зимою сани. А коли вона зістарілась, і я запитав її: «Що тобі, кобило, було легше тягати — воза чи сани?» — то кобила відповіла: «І та сволоч була важка і та сволоч не легша».

Повідомив С. І. СЛОБОДЯНИК
з с. Бек-даш Красноводського району Туркменської РСР.

ПОСАДИ БАРАНА...

Згромадив селянин сіно, почав класти стіжок, аж тут злива. Плюнув він спересердя:
— І куди дивиться той бог?! Посади на небо барана, і той не робив би дощу в таку пору!

Записав А. ЮРЧУК
у с. Бояничах Сокальського району на Львівщині.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

На базарі жінка підходить до чоловіка, котрий продає сало. Подивилась вона на сало і каже:
— Тонкувате...
А чоловік їй:
— А я вам можу його удвоє скласти, то воно й потовщає...

Повідомив А. ЛИТВИНЕЦЬ
з с. Прохід Ратнівського району Волинської області.

А У ВАС...

Один голова колгоспу питає іншого:
— Скажіть, а скільки корів маєте на 100 га угідь?
А той відповідає:
— А у вас у клубі вікна повибивані і стільці поламані.

Записав Володимир КУЧЕРУК у селі Білашів Острозького району на Рівненщині.

АНГЕЛ НА ЛЮСТРІ

Вчепився ангел за люстру та й гойдається. Тут звідки не візьмись — чорт.
— Дай погойдаюсь, — каже він ангелу.
— Чіпляйся за мою тінь і гойдайся, — відповів ангел.
— Еге, знайшов дурня. А що я буду робити, як ти вимкнеш світло...

Повідомив В. ВИХОДЦЕВ
з м. Одеси.

Петро РЕБРО

ЗЛОЧИН І КАРА

Хома на фермі доглядав «хвости»
(А там, єй-єй, невесело ледачим),
Одначе щось надумав потягти
І упіймавсь, як кажуть, на гарячім.

Правління добре всипало йому,
А щоб злодюгу дужче покарати,
Негайно перекинуло Хому
У степ. Ні, не орать. Сторожувати.

І ось Хома сидить у курені —
Озончиком, як кажуть, свіжим дише,
Або ножем на зрілім кавуні
Ім'я своєї жінки в'яззю пише,

Або збиває листя з будяків,
Або гніздечка в бур'яні шукає,
Або свистить, неначе ховрахів —
Усіх! — на поєдинок викликає,

Або лежить — милується
Небес
Розкішно-неповторною красою...

Ну, одним словом, мучиться, як пес,
Якого теє... луплять ковбасою!

Не тратив би я пороху дарма,
Коли б отак «страждав»
лише — Хома!

Мал. БЕ-ША

Модна боннська мебля.

Сатиричні мініатюри

ВИПРАВДАВСЯ

В готелі дід Тарас
лежить у ліжку,
Бурмоче щось: читає книжку.
— В таких місцях читать про себе слід,—
Звернувсь до діда молодий сусід.
Дід звів на хлопця винуваті очі:
— Та я б того...
та я б охоче
Читав би скрізь про себе лише,
Але про мене щось ніхто не пише.

ПО-СВІЙСЬКОМУ

Кіт потягнув з курятника Курча.
Пищить сердешне. Кіт мурчить і злиться:
— Й чого б ото, скажи, я так кричав?! —
Я ж не Шуліка й не Лисиця.

РІЧ ІДЕАЛЬНА

— Що не кажіть,
машина пральна —
Це річ для жінки ідеальна.
Як біля ночов жінку бачу,
То, вірте, мало що не плачу...
— А я забула й запах мила,
Більш року й рук вже не мочила,
Бо в нас — машина другий рік,
Й пере білизну...
чоловік.

СЕКРЕТ ПОЕТА

— Очам не вірю! — Ви і раптом — лірик!
Та ви ж чудовий визнаний сатирик,
В цім амплуа відомий всім поет,—
Кричав редактор й міряв кабінет.
— Для чого вам ця ніжність...
квіти?..
Поет зітхнув:
— Та в мене ж... діти!

ПІД СИЛЬНИМ КРИЛОМ

До Качок тренером поставили Індика.
Зчинилась, мислите, там паніка велика?
Ніхто у цьому не помітив зла,
Бо він привіз записку від Орла.

Григорій ДМИТРЕНКО.

с. Демидів
Київської області.

Мал. В. ПОСТОЄНКА

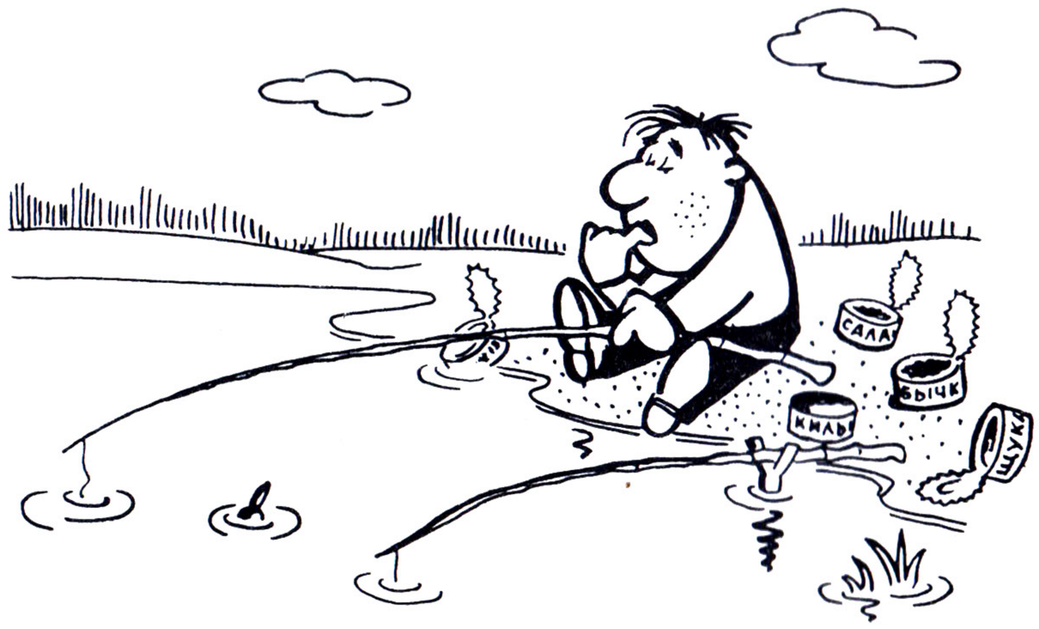

— От би сома ще покуштувати!

МОРЯКИ ПОСМІХАЮТЬСЯ

— Ба! Де ж я вас бачив? У Касабланці? Ні. У Гібралтарі? Ні. У Трієсті? Теж ні...
— На Дерибасівській, 20. Ми ж з вами сусіди.

* * *

— Що не кажи, а моряки — народ легковажний: немає у них твердого грунту під ногами...

* * *

Я вчора весь вечір грав з капітаном у шахи.
— Ну, і як?
— Програв сім партій підряд.
— Так ти ж чемпіон флоту!
— Але він капітан...

* * *

— В океані на вас небезпека чатує, мабуть, на кожному кроці?
— Що ти, люба, там на тисячу миль не зустрінеш жодної жінки.

* * *

— Неподобство! У вашій каюті знайдено десять порожніх пляшок з-під коньяку.
— Так точно, товаришу старпом, в найближчому порту виправлю становище.

Михайло САРАВАЙСЬКИЙ.

м. Севастополь.

КОРОТКО КАЖУЧИ...

Ревнощі — підозра на власну неповноцінність.

—

Казав на дружину: «Моя половина...», бо заробляв удвічі менше за неї.

—

Ще не встиг і стати на ноги, а вже діти на руках.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У Ладижинському міжколгоспбуді роблять приписки та порушують встановлений порядок здачі в експлуатацію виробничих приміщень. Про це писалося в одному з листів до Перця.

Редакція звернулася до Черкаського обласного комітету народного контролю.

Голова комітету т. Терещенко відповів, що при перевірці факти ствердились.

За окозамилювання Кольбу А. Л. з посади голови Ладижинського міжколгоспбуду знято.

Уманський районний комітет народного контролю розглянув на своєму засіданні факти приписок до державної звітності і оголосив головному інженерові міжколгоспбуду Довгошеї В. К. догану.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

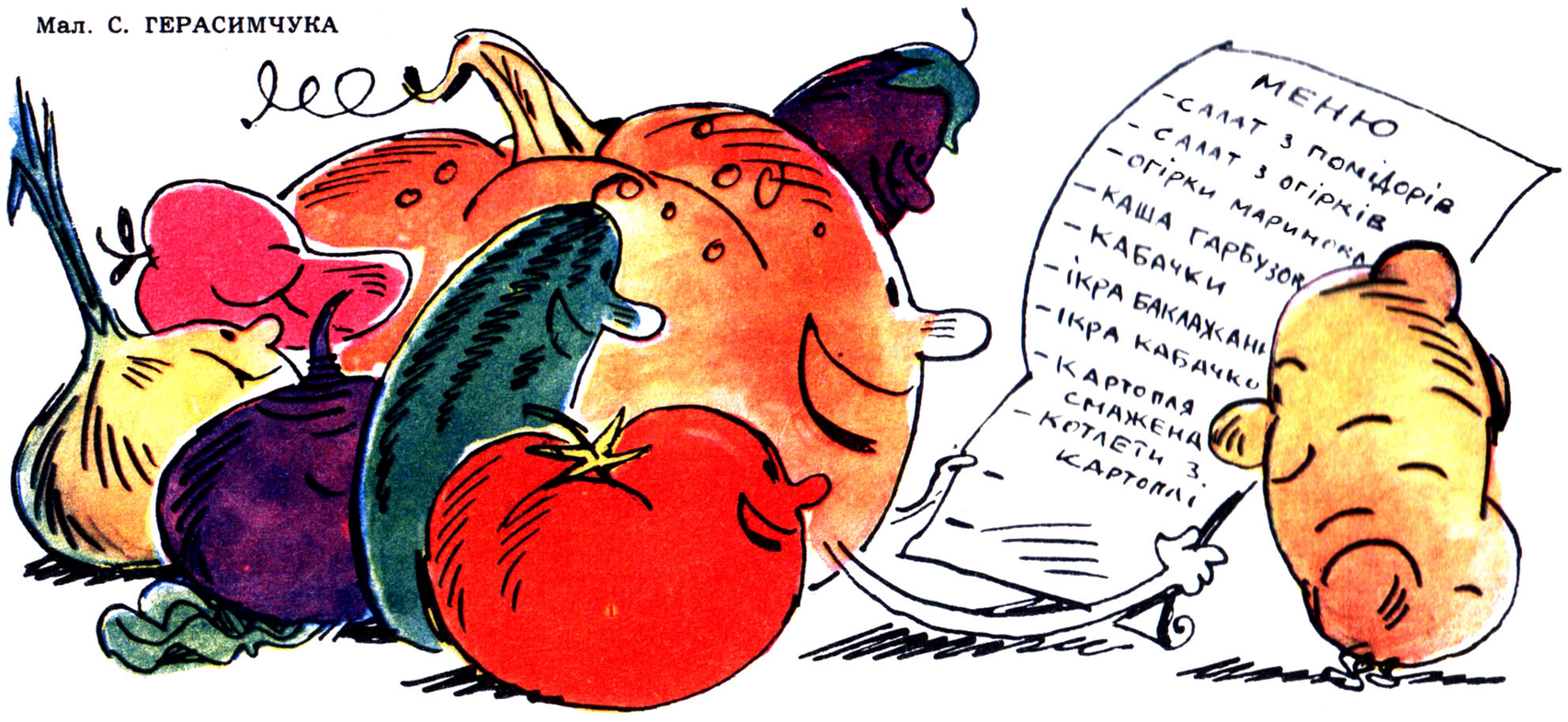

— Приємно, коли про тебе добрим словом згадують.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На фермі колгоспу ім. Шевченка Заліщицького району на Тернопільщині ревла худоба. Ревла, бо ясла були порожні. Не того, що не вистачало кормів, а того, що їх невчасно підвозили.

Колгоспникам набридло слухати те ревіння і вони поскаржились Перцеві. Скаргу перевірили й навели на фермі порядок. М. М. Оленіна, який не організував вчасного підвезення кормів, зняли з роботи, а завфермою М. К. Побігуна суворо попередили.

Тепер худоба не реве. Ясла повні.

Помрійна довідка

ГУМОРЕСКА

ПРИЙШОВ до мене старий приятель Гриць Варений.

— Прочитай, будь ласка, оцю штукенцію і скажи, чи вмію я писати гуморески.

Прочитав. І з приятельською прямотою відрубав:

— Ти так умієш писати гуморески, як я — грати на віолончелі.

— Ото і я їм так пояснював. А вони своєї: напиши їм гумореску до стінгазети. Хоч гвалт кричи. То чи не міг би ти письмово підтвердити, що я не вмію гуморесок писати?

— Чому не можу!

Написав: «Цією довідкою стверджую, що з громадянина Вареного такий гуморист, як з мене віолончеліст».

Наступного дня Грицько прийшов знову.

— Ти з'ясував?

— Що саме? — поцікавився я.

— Який з тебе віолончеліст?

— А тут нічого й з'ясовувати — ніколи віолончелі в руках не тримав!

— Не вірять! Це, кажуть, треба, щоб якийсь авторитетний віолончеліст письмово ствердив.

Я знайшов гарного віолончеліста, який особистим підписом засвідчив, що з мене такий самий віолончеліст, як з нього — скульптор.

— А що, з нього справді поганий скульптор? — поцікавився за два дні Грицько.

— Ніякий! — категорично запевнив я.

— Не вірять! — зітхнув Варений. — Кажуть, нехай дасть довідку про це авторитетний скульптор.

Витративши кілька днів, я розшукав нашого місцевого, досить відомого скульптора, який у письмовій формі рішуче запевнив, що віолончеліст тямить у скульптурі рівно стільки, скільки він, скульптор, у теорії Ейнштейна.

Тепер, гадали, вже ніби все в порядку. Бо всім відомо, що в теорії Ейнштейна майже ніхто не розбирається.

Але за кілька днів Гриць Варений прийшов геть зажурений.

— Не вірять! Вони, кажуть, розуміють, що Альберта Ейнштейна вже нема серед живих, і він сам, на жаль, уже не зможе нічого письмово засвідчити. Але, кажуть, якийсь авторитетний учений мусить таки написати, чи розуміється скульптор на теорії відносності... І слухати нічого не хочуть. Або, кажуть, клади на стіл гумореску, або довідку! Бо на словах, мовляв, усякого набовкати можна, а коли довідкою засвідчено, то це вже точно...

— Легше, їй-богу, гумореску написати, ніж оті довідки збирати, — зауважив я.

— Скажеш таке — легше! А коли я не вмію... — засумував Гриць.

— Та воно ж дуже просто робиться! Опиши, як ото за довідками бігали — і готово!

Отож Гриць, власне, й описав цю історію. Тільки поставити свій підпис не наважився. Бо потім, каже, знову гумореcок вимагатимуть, а йому ніколи за довідками бігати.

Тому я й змушений видати оцю штуку за свою.

О. КРУКОВЕЦЬ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Раніш, ніж стати заввідділенням № 2 радгоспу «Баришівський», В. Й. Засмужець завідував відділенням № 2 радгоспу «Червона Зірка». Вся його робота там полягала в тому, що він удень пив і гуляв, а вночі навпаки — гуляв і пив. Не за свої, звичайно, а за державні.

Похмілля після такої гульні завжди приходить з допомогою прокурора. Так сталося й тут. Прокурор Баришівського району (Київщина) підтвердив усі факти, наведені в листі, надісланому з Перця.

Разом із В. Й. Засмужцем, звільненим з посади, похмелятимуться теж звільнені: головбух радгоспу «Червона Зірка» І. С. Слюсаренко і старший бухгалтер другого відділення М. М. Бровко. А як довго триватиме похмілля, покаже суд, що відбудеться після закінчення слідства.

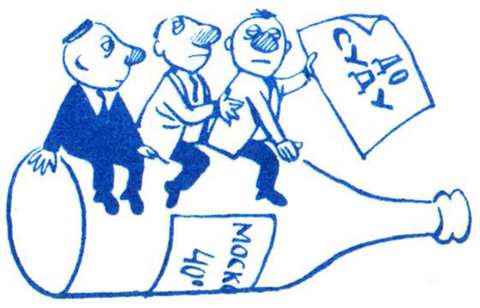

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

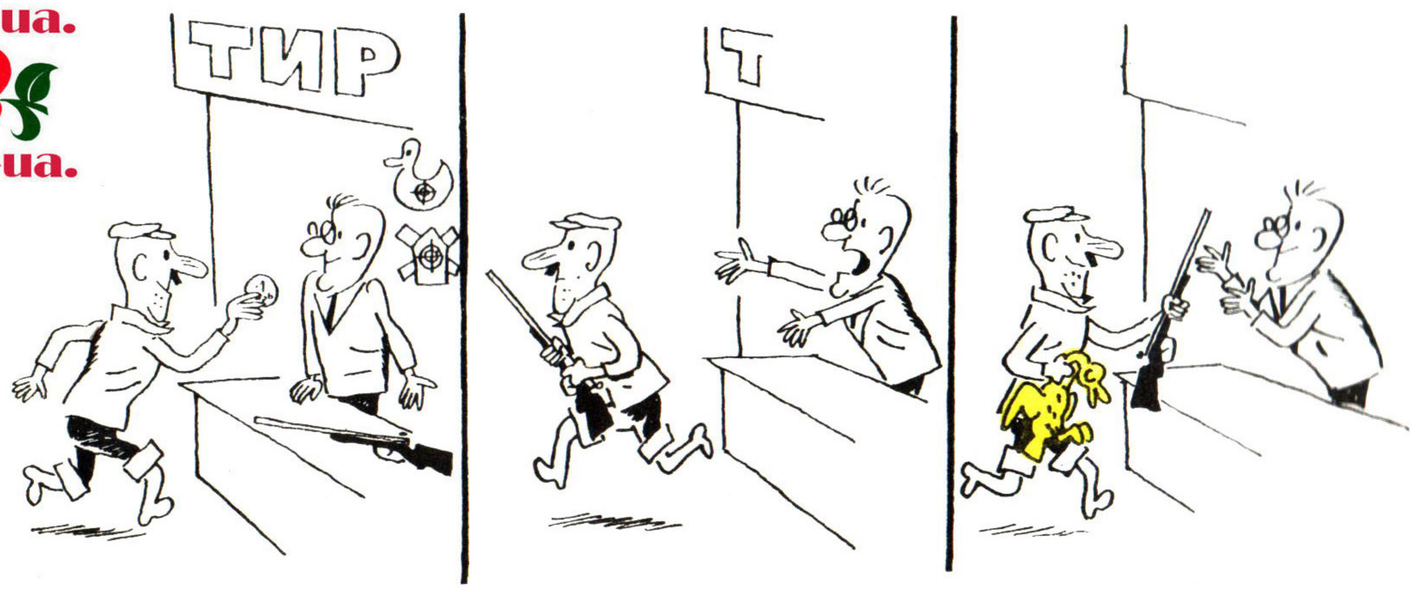

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (772) (на украинском языке). Підписано до друку 5. IX. 1967 р.

Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

БФ 13574. Зам. 04322. Тираж 1.150.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua. livejornal.com

Друже Перче!

Даруй мені, у вік реактивних двигунів і космічних швидкостей змушений вести мову про прадідівські втулки до возів...

Всі обласні бази обходили, всі магазини споживчої кооперації, зверталися і в «Сільгосптехніку», слали гінців на Черняхівський обозний завод. Нема!

Взявся, нарешті, виручити нас директор Малинського дослідно-експериментального заводу. Візьміть, каже, наряд в облплані, матимете втулки після 7 серпня. Довелося взяти наряд, бо втулки, виявляється, вельми «стратегічна» продукція.

Є тепер у нас і обіцянка, і наряд. А вози наші і нині там. Стоять.

Боязко якось знову і знову турбувати дирекцію дослідно-експериментального заводу. Може, там якраз макітрять голови над конструкцією безколісного воза на повітряній подушці...

З'ясуй, Перче, будь ласка!

П. СИРОЇД,
голова правління колгоспу імені Леніна Чуднівського району Житомирської області.

Ми знаємо, що мистецтво вимагає жертв. Тож і жертвуємо:

а) ногами (зайти в клуб селища Андріївки можна лише по тоненькому трапу — не один прихильник мистецтва оступався і падав з нього);

б) здоров'ям (часто доводиться слухати концерт під дощем — дах у клубі, як решето);

в) спокоєм (ідеш по підлозі і хвилюєшся — вже в багатьох місцях вона провалилася).

Ми впевнені, Перче, що й ти заради мистецтва пожертвуєш місцем на своїх сторінках і приперчиш директора Андріївського комбінату комунальних підприємств т. Шендрика. Та так, щоб він зрозумів: ремонт, який комбінат розпочав у клубі два роки тому, пора кінчати.

В. КОРОТЧЕНКО,
завідуючий клубом.

Балаклійський район
Харківської області.

Уявляємо, як би ти скривився, прочитавши, що десь гроші корова язиком злизала... Скільки разів уже так писалося! Згодні. Отож, на цей раз ми тобі пишемо не про корову, а про корівник, який злизав 71 тисячу карбованців. Сталося це в колгоспі ім. Войкова Буринського району Сумської області. Саме тут Білопільське будуправління № 3 Сумського облсільбуду в 1965 році почало споруджувати корівник. Почати почало, а завершити будівництво ніяк не спроможеться: в одному місці стукне — в іншому валиться, одну цеглину покладе — інша падає... Отак і працюють.

Судячи з темпів та якості будівництва, нашим підрядчикам роботи вистачить на все їхнє життя. Ми, правда, уже звикли до цих темпів, а от корови, боїмося, не витримають: розсердяться і язиками злижуть отих моторних підрядчиків. Цікаво, що тоді робитиме Сумський облсільбуд? Де він ще знайде таких розторопних трудяг?!

М. БАКІН, П. КОЦЮБА, М. ГАРБУЗ,
Н. ЯІКА, Т. ШЕВЦОВА.

Колгосп ім. Войкова
Буринського району
Сумської області.

Шкода, що вже літо минуло, а то я тобі запропонував би дуже хорошу липучку. Ні, не ту, що так рідко буває у продажу, а зовсім іншу — загальнодоступну. Її продають не в аптеках, а в магазинах господарчих товарів, і зберігається вона в залізних баночках з написом: «Фарба олійна, готова до вжитку, колір сурик. Донецький завод фарб».

Якщо цією фарбою покриєш підлогу, то навіть через місяць не тільки мухи, а і сам ти до неї прилипнеш.

Випускають донецькі умільці таку фарбу, очевидно, з однією метою — щоб влипнути в історію. Ну, що ж, вони свого добилися. Влипли!

Н. МАРТИНОВ.

м. Горлівка.

МАЛЮНОК-БАЙКА

на сторінках моїх побратимів.

Індекс 74393

— Такий маленький склад, а так багато працівників.
— Вовк дивиться, щоб Коза капусти не їла, а Ведмідь — щоб Вовк Кози не з'їв.

(«Дадзіс» — Рига).

— Лисичко! А що як по одній курочці потягти?
— Поки не закінчиться місячний іспитовий строк, і не думай, сірий.

(«Чалкан» — Фрунзе).

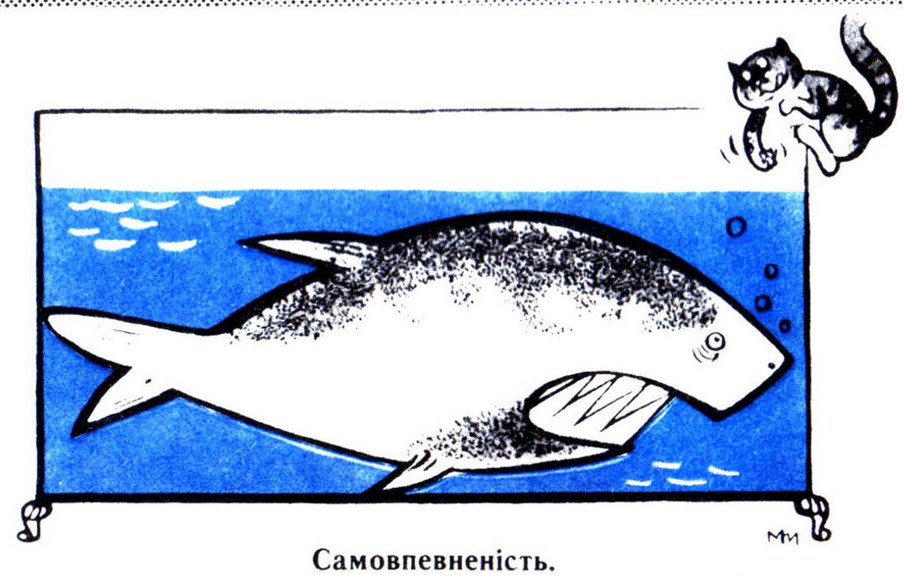

Самовпевненість.
(«Дадзіс» — Рига).

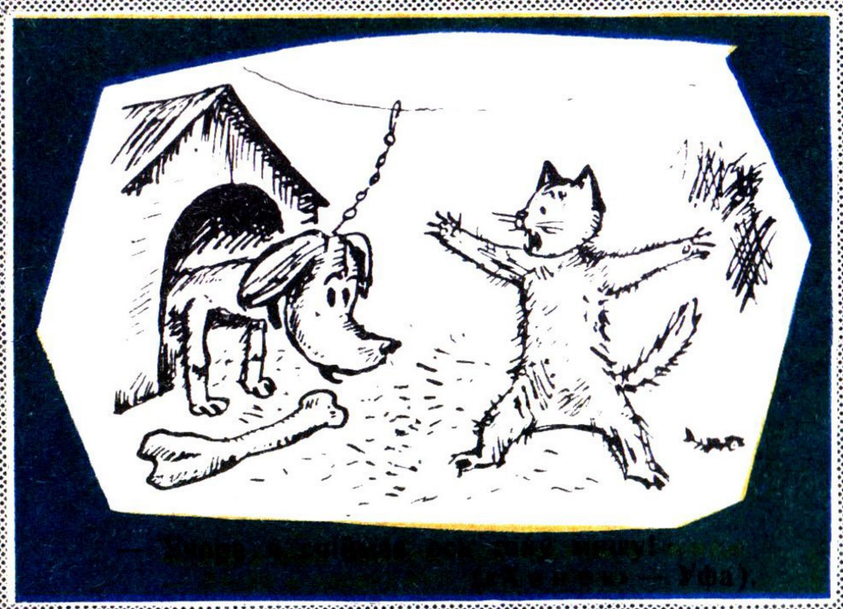

— Купимо?
— Але в мене лише одна шкура, а вони дерут три...

(«Пачемищ» — Йошкар-Ола).

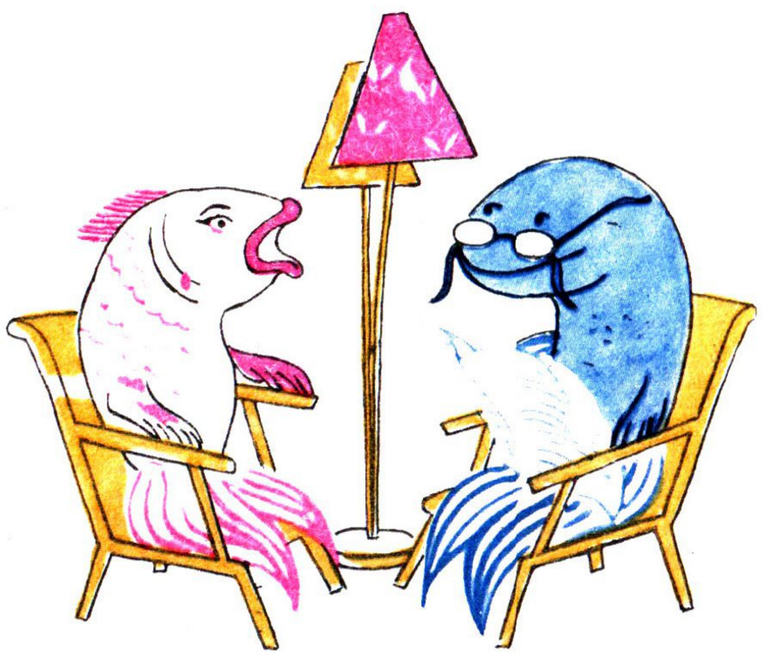

— Я маю намір викидати ікру лише в Чорному морі.

(«Ара» — Алма-Ата).

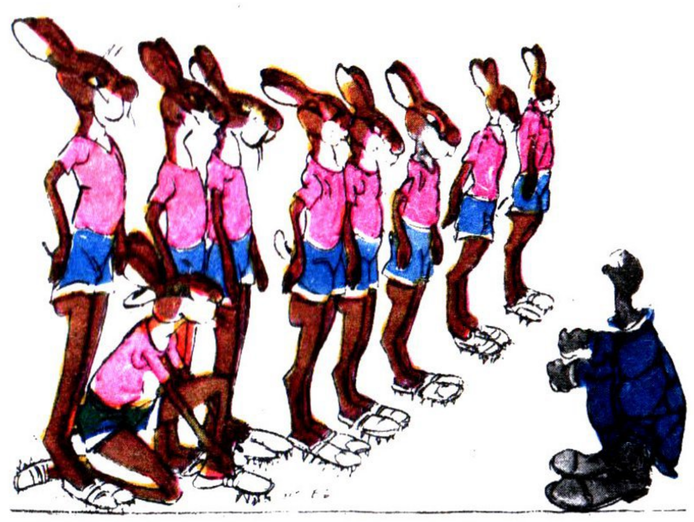

— А бігати вчитиму вас я.

(«Вожик» — Мінськ).